

Philip Kerr

Transfermaand

ISBN 978-90-225-7175-0
ISBN 978-94-023-0232-5 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *January Window*
Oorspronkelijke uitgever: Head of Zeus Ltd
Vertaling: Jan Pott
Omslagontwerp: Wouter van der Struys | Twizter
Omslagbeeld: Tim Robinson en Stephen Carroll | Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 by thynKER Ltd
© 2015 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik haat kerst. Ik ben bijna veertig en het lijkt wel of ik de kerstdagen al mijn halve leven haat. Ik heb profvoetbal gespeeld en nu laat ik als coach anderen voetballen. Dus associeer ik de kerstdagen met een wedstrijdkalender die even vol is als de gemiddelde speelgoedwinkel in die tijd. Het is 's morgens vroeg trainen op een bevroren grasmat met zeurende hamstrings die niet genoeg tijd krijgen om te herstellen, supporters die zich vol hebben laten lopen en veel meer van het elftal verwachten dan redelijk lijkt. Om nog maar te zwijgen van de overspannen verwachtingen van meedogenloze clubeigenaren en voorzitters, en zogenaamde makkelijke potjes tegen clubs onder in de ranglijst die zomaar op een zeperd kunnen uitdraaien.

Dit jaar is het niet anders. We spelen op tweede kerstdag uit tegen Chelsea en dat betekent dat wij 's morgens vroeg op eerste kerstdag, als negenennegentig procent van het land cadeautjes uitpakt, naar de kerk gaat, bij een behaaglijk haardvuur naar de tv kijkt, of zich gewoon een stuk in de kraag drinkt, aan het trainen zijn op ons trainingscomplex in Hangman's Wood, Thurrock. Twee dagen later, op de 28ste, spelen we weer uit, tegen Newcastle, en op nieuwjaarsdag thuis tegen Tottenham Hotspur. Drie wedstrijden in zes dagen. Dat is geen sport meer, dat is een fucking Ironman-triatlon. Als mensen die betrokken zijn bij profvoetbal het over het mooie spelletje hebben, denken ze over het algemeen niet aan de kerstdagen en oud en nieuw. En als ik aan dat verhaal in *Boy's Own* denk over een vriendschappelijke wedstrijd tijdens de Eerste Wereldoorlog in niemandsland, tussen Britse en Duitse soldaten, dan denk ik: ja, ja, dat zou ik ze wel eens willen zien doen met een keeper die niet fit is en een luie klootzak van een centrale middenvelder die hoopt dat hij met een transfer naar een andere club tijdens de transferperiode in januari zijn nu al torenhoge salaris nog

eens kan verdubbelen. De transferperiode in januari. De FIFA heeft bepaald dat Europese clubs midden in het seizoen nieuwe spelers mogen aantrekken. Dat hele idee van een transferperiode in januari is een stom idee – maar dat is typerend voor de FIFA – omdat er een soort uitverkoop ontstaat waarbij elke club probeert zijn miskopen te dumpen en belachelijk veel geld uitgeeft om een flitsende ster te kopen die je nog in de race om de prijzen kan houden, of domweg kan voorkomen dat je degradeert. Je kan er lang en breed over praten, maar elke manager probeert spelers te kopen: met een goede deal haal je misschien de landstitel binnen of voorkom je degradatie. Je hoeft alleen maar te kijken naar spelers die de afgelopen jaren halverwege het seizoen, in januari hun handtekening hebben gezet om overtuigd te raken van hun waarde: Luis Suarez, Daniel Sturridge, Philippe Coutinho, Patrice Evra, Nemanja Vidic begonnen stuk voor stuk in januari bij hun nieuwe club. Als je wel eens zo'n ketenverkoop hebt meegemaakt waarbij een heel zootje huiseigenaren pas een ander huis kan kopen als ze hun eigen huis kwijt zijn, kun je misschien een beetje begrijpen hoe gecompliceerd die toestand in januari is.

Persoonlijk denk ik dat we er veel beter aan toe waren toen transfers het hele jaar door waren toegestaan. Maar goed, ik ben zo iemand die vindt dat ongeveer alles wat met voetbal te maken heeft, beter was vóór Sky TV en al die eindeloze herhalingen, en voordat de IFAB in 2005 de buitenspelregel veranderde in wat die nu is.

Maar er is nog een andere, veel triestere reden waarom ik niet van de kerst houd. In 2004 werd ik op 23 december schuldig bevonden aan verkrachting en veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf. Je hebt er de geest van Jacob Marley uit *A Christmas Carol* niet voor nodig om uit te leggen dat zoiets een negatief effect heeft op je beleving van de kerstdagen, verleden, heden en toekomst.

Daar kom ik later op terug.

Mijn naam is Scott Manson. Ik ben de coach van London City, maar ik train altijd met de jongens mee en ik geef graag het goede voorbeeld. Dat betekent: geen alcohol vanaf 22 december tot de avond van nieuwjaarsdag. Het voelt een beetje alsof je als Jehovah's getuige rondloopt op de buitensporige boulevardbladentrouwpartij van een of ander dom societysterretje. Geen alcohol, niet doorzakken, verstandig

eten en absoluut niet roken. De rapen zijn gaar als ik, of nog erger, Maurice McShane, de duvelstoejager van de club, een foto in een tijdschrift zou zien van een van onze spelers achter het stuur van zijn auto, een nachtclub op de achtergrond, een glas whisky in de hand, op kerstavond. Ik heb zelfs een keer een spits een uitbrander gegeven omdat hij – terwijl we op nieuwjaarsdag een derby moesten spelen – op oudejaarsdag een tattoo met een draak had laten zetten, een kerstcadeautje van dat hersendode vrouwtje van hem. Voor het geval je het niet mocht weten, tattoos doen verrekke pijn, en de inkt en al die pigmenten kunnen ook nog eens besmet zijn met van alles en nog wat, met als gevolg misselijkheid, huidinfecties, longziekten, ontstoken gewrichten en oogproblemen. Wel eens gehoord van die bijbeltekst over dat je lichaam een tempel is? Dat geldt vooral voor voetballers en je mag de hemel smeken dat je lichaam niet beschadigd raakt als je een ton per week wilt blijven verdienen. Dat meen ik echt, als je een voetballer iets aardigs wilt geven met kerst, koop dan maar een dvd-box voor hem, en een fles Acqua di Parma. Maar geef hem in godsnaam geen tegoedbon om zijn tempel vol te laten kladderen met graffiti, in ieder geval niet voordat we door de drukte met kerst en oud en nieuw heen zijn.

Hoe dan ook, London City speelde gelijk tegen Manchester United, verloor met 4-3 van Newcastle en won met 2-1 van Tottenham, zodat we op de negende plaats stonden in de Premier League. Daarnaast speelden we in de heenwedstrijd van de Capital One Cup met 0-0 gelijk tegen West Ham, maar dat was allemaal niet belangrijk meer, voor mij tenminste, toen Didier Cassell, onze eerste keeper, in de vijfde minuut van de wedstrijd tegen de Spurs op Silvertown Dock met zijn hoofd tegen de paal kwam en een zware blessure opliep bij een poging een hard schot met veel effect van Alex Pritchard onschadelijk te maken.

Het zijn gruwelijke beelden op tv. Ik dacht in eerste instantie dat het geluid dat de microfoon naast de goal opving van de bal kwam die tegen de reclameborden knalde, maar pas toen Sky Sports het een paar keer in slow motion had laten zien – beelden die de familie Cassell met genoeg moeten hebben bekeken – werd duidelijk dat de doffe knal die je hoorde, de schedel van de keeper was die kapotsloeg tegen de doel-

paal. Ik zou je niet kunnen vertellen wie er meer van slag waren, onze jongens of die van Tottenham.

Cassell verloor het bewustzijn en was nog steeds buiten bewustzijn toen hij door ambulancebroeders van St. John van het veld werd gedragen. Vier dagen later was hij in het ziekenhuis nog steeds buiten bewustzijn. Niemand neemt het woord ‘coma’ in de mond – behalve natuurlijk die kutkranten die hem allemaal al hadden opgesteld in het Elftal voor de Eeuwigheid – maar met de return derde ronde FA CUP tegen Leeds United komend weekend, na een gelijkspel in de heenwedstrijd, overwegen we nu al om een vervangende keeper te kopen van mijn vaders oude club, Heart of Midlothian. De schuldeisers daar vinden hun portemonnee belangrijker dan het tegenhouden van goals. Voor negen miljoen pond is Kenny Traynor een koopje en dat is kennelijk twee derde van wat de club de banken schuldig is.

João Gonzales Zarco, sinds kort onze manager, stipte het op zijn geheel eigen, ondoorgrondelijke manier aan om de tv-camera’s en verslaggevers tevreden te stellen die zich hadden verzameld op de stoep voor het Royal London Hospital toen hij en ik bij Didier op bezoek gingen:

‘Ik wil niet praten over vervanging voor de keeper. Stel me asjeblieft niet zulke vragen. Op dit moment gaan onze gedachten uit naar Didier en zijn dierbaren. Natuurlijk wensen we hem een voorspoedig herstel. Het enige wat ik kan zeggen is dat, hoeveel plannen je ook maakt en hoeveel greep je ook op je elftal hebt, het leven zorgt er altijd voor dat je tegenstander punten moet incasseren.’ Zarco is een emotionele man. Hij veegde een traan weg terwijl hij zei: ‘Luister, als je bij voetbal in de schijnwerpers speelt, zijn er ook schaduwen. Het is essentieel dat je dat niet vergeet. Elke speler, elke manager in de Premier League begrijpt hoe het is om zo nu en dan gebukt te gaan onder de schaduwen. Maar ik zou ook het volgende willen zeggen, en dan vooral tegen diegenen onder jullie die dingen hebben geschreven en gezegd die nooit gezegd hadden mogen worden als een jonge man dapper voor zijn leven vecht. Ik heb het geheugen van een olifant. Ik vergeet nooit wie wat wanneer heeft gezegd. Ik vergeet niets. Dus als dit allemaal voorbij is, trap ik terug, dan veeg ik mijn gat af met jullie woorden en pis ik op jullie kop. En de rest moet nooit vergeten dat we bij London City één grote

familie zijn. Een van onze jongens is zwaar geblesseerd, ja. Maar we komen er weer bovenop. Je mag van mij aannemen dat we weer in de schijnwerpers zullen spelen. En Didier Cassell ook.'

Ik had het zelf niet beter kunnen zeggen. Vooral dat stuk waarin João zei dat hij zijn gat zou afvegen met hun woorden en op hun kop zou pissen, vond ik mooi. Maar dat is logisch, toch? Ik heb geen enkele reden om de kranten aardig te vinden. Een heleboel journalisten die ik ken zijn onruststokers, al zeggen ze dat ze op zoek zijn naar een verhaal. Alsof dat een rechtvaardiging is. Niet dus. Niet voor mij.

Natuurlijk wisten we toen niet dat de problemen in de Crown of Thorns nog maar net begonnen.

De Crown of Thorns is de bijnaam die de mensen het voetbalstadion van London City in Silvertown Dock in het Londense East End hebben gegeven, al was de beeldhouwster Maggi Hambling de eerste die de woorden in de mond nam. Zij was de artistiek adviseur van de architecten Bellew & Hammerstein die het stadion hebben gebouwd. Ik mag haar werk erg graag en heb zelf een aantal van de schilderijen die ze van de zee heeft gemaakt. Ja, de zee. Dat klinkt als rotzooi, maar als je ze zou zien, zou je beseffen dat ze heel bijzonder zijn. Qua bouwstijl heeft het stadion veel weg van het Vogelnest in Beijing, waar in 2008 de Olympische Spelen werden gehouden. Twee constructies onafhankelijk van elkaar: een oranje betonnen kuip (oranje is de kleur van het thuisvenue van City) binnen een stalen frame dat inderdaad veel weg heeft van een doornenkroon. Het is het opvallendste bouwwerk in heel Oost-Londen en het kostte vijfhonderd miljoen pond, dus het is maar goed dat de club eigendom is van een miljardair uit Oekraïne die zwemt in het geld. Volgens *Forbes Magazine* is Viktor Sergejevitsj Sokolnikov twintig miljard dollar waard. Daarmee staat hij op de vijftigste plaats op de wereldranglijst van rijke mensen. Vraag me niet hoe meneer Sokolnikov aan die berg poen is gekomen. Ik geef er de voorkeur aan om dat soort dingen niet te weten. Ik weet alleen wat Sokolnikov mij heeft verteld: zijn vader werkte in een fabriek waar ze filmrolletjes maakten voor fotocamera's in Shostka, een klein stadje in Oekraïne. Zelf heeft hij zijn eerste miljoen verdiend met de handel in kolen en hout en dat kapitaal heeft hij vervolgens in riskante beleggingen geïnvesteerd die veel opleverden. Vraag me ook niet hoe hij de FA en de burgemeester van Londen zo ver heeft gekregen dat hij de schulden mocht overnemen van een viertal oude voetbalclubs in Oost-Londen die onder toezicht waren gesteld, en er een fusieclub van

mocht maken die in de Tweede Divisie begon als London City. Maar het zou best kunnen dat geld daar een grote rol in heeft gespeeld. Sokolnikov heeft een fortuin uitgegeven om Silvertown Dock en Thames Gateway nieuw leven in te blazen. De voetbalclub, die in slechts vijf jaar is gepromoveerd naar de Premier League, heeft nu meer dan vierhonderd mensen in dienst, om nog maar te zwijgen van al het geld dat de club genereert in een deel van Londen waar ‘investeren’ ooit een vies woord was. Sokolnikov heeft niet alleen het stadion gebouwd, hij heeft ook beloofd dat zijn bedrijf Shostka Solutions AG de nieuwe Thames Gateway-brug zal bouwen, een project dat in 2008 is afgeblazen door Boris Johnson omdat het te duur was. Dat is hij tenminste van plan als de klojo’s van de Labour Party in de commissie voor ruimtelijke planning eindelijk wakker worden en in de gaten krijgen uit welke hoek de wind waait. Tot nu toe wordt het project bedolven onder bezwaarschriften.

Toen ik uit het ziekenhuis thuiskwam in mijn flat aan Manresa Road in Chelsea, stond Sonja, mijn vriendin, me met grote ogen bij de deur op te wachten.

‘Matt is er,’ zei ze met een klein stemmetje.

‘Matt?’

‘Matt Drennan.’

‘Christus, wat wil hij?’

‘Ik weet niet of hij dat zelf wel weet,’ zei Sonja. ‘Hij is dronken en nogal uit zijn doen, geloof ik.’

‘Wat een verrassing.’

‘Hij is er al een uur, Scott. En ik moet zeggen dat het me de grootste moeite heeft gekost om hem bij de drankkast weg te houden.’

‘Vast wel.’

Ik kuste haar op haar koele wang en kneep zacht in haar rug. Ik wist dat ze Drennan niet mocht en dat kon ik haar niet kwalijk nemen. Ze had Matt Drennan nooit gekend zoals ik.

‘Scott, je laat hem toch niet hier blijven, hè? Niet om te slapen, in elk geval. Ik ben bang voor hem als hij dronken is.’

‘Hij doet geen vlieg kwaad, schat.’

‘Jawel, Scott. Die man is in zijn eentje een heel rampgebied.’

‘Laat het maar aan mij over, schat. Ga jij maar... iets anders doen. Je

hebt genoeg gedaan. Ik neem hem nu wel voor mijn rekening.'

Drennan stond wankelend in de woonkamer te kijken naar een van de Hamblings: een geweldige golf die deed denken aan een tsunami die op het punt stond om neer te storten op het strand in Suffolk, in de buurt van waar de kunstenaar woonde en werkte. Ik ging naast mijn oude voetbalmakker staan en legde mijn hand op zijn schouder om hem staande te houden. In het korte tijdsbestek sinds Sonja de kamer had verlaten, had hij zich een glas whisky ingeschonken en ik hoopte dat ik dat buiten zijn bereik kon krijgen als hij het een keer zou neerzetten. Zijn shirt was gescheurd en niet al te schoon en op een oorlel zat een grote korst geronnen bloed waar hij ooit een diamanten oorknop had gedragen.

'Dat ziet er net zo uit als ik me voel,' zei Drennan.

Zijn adem stonk als een glasbak.

'Je gaat toch niet kotsen, Matt? Want dit is een nieuw vloerkleed.'

Drennan lachte. 'Neu... ik zou iets gegeten moeten hebben om te kunnen kotsen,' zei hij.

'We kunnen een kebab gaan halen, als je daar zin in hebt. Dan breng ik je daarna naar huis.'

Het was een hele tijd geleden dat ik bij The Kebab Kid was geweest in Parson's Green. Tegenwoordig gaf ik de voorkeur aan sushi, maar ik was bereid om me over te leveren aan kebab als ik daar Drenno gelukkig mee kon maken.

'Geen honger,' zei hij.

'Wat kom je hier doen? Ik dacht dat je met oud en nieuw bij Tiffany zou zijn.'

Drennan keek me wazig aan. 'Ik kwam vragen hoe het met die Fransman van jou gaat, weet je wel, die jongen met die kapotte kop. Ik ben in het ziekenhuis geweest, maar daar hebben ze me eruit gegooid omdat ik bezopen ben.'

'Het verbaast me dat ze je niet in een bed hebben gestopt. Moet je kijken hoe je eruitziet, Matt. Heeft iemand anders je ook al ergens uitgegooid, of is het met de gezondheidszorg echt zo erg gesteld als ze zeggen?'

'Tiff en ik hebben liggen kibbelen.' Dat was iets wat ik hem wel eerder had horen zeggen. Ik had er geen idee van dat het veel erger was ge-

weest dan een partijtje kibbelen, dat Tiff in hetzelfde ziekenhuis lag als Didier Cassell, en dat dat hoogstwaarschijnlijk de reden was waarom Matt Drennan bij mij thuis was verschenen.

‘Ze smeed een rijlaars naar me toe.’ Hij lachte opnieuw. ‘Net als Fergie. We hadden haar goed kunnen gebruiken in de kleedkamer op Highbury, hé? Ah, Scott, die vrouw heeft een bek als een fucking scheermes. Heel wat anders dan dat wichtje van jou. Sandra, toch? Dat is een schatje. Wat doet ze ook al weer?’

‘Ze is psychiater, Matt. En ze heet Sonja.’

‘Aye, dat is zo. Een zielenknijper. Ik dacht al dat ik iets herkende in de manier waarop ze naar me keek. Alsof ik een fucking idioot ben.’

‘Jij bént ook een fucking idioot, Matt. Dat weet iedereen.’

Drennan grijnsde en schudde zijn hoofd – hij was een goedaardige idioot, meestal tenminste – en wreef toen als een bezetene over zijn hoofd.

‘Heeft ze je er weer uitgegooid?’

‘Yep, dat heeft ze gedaan. Maar we hebben wel ergere dingen mee-gemaakt, zij en ik. Het zal wel loslopen, denk ik. Ze geeft me op mijn flikker en dan moet ik in de garage slapen.’

‘Zo te zien heeft ze je al op je flikker gegeven,’ zei ik. ‘Je oor, bedoel ik. Dat zit onder het bloed. Moet ik er iets voor je op doen? Een pleister? Wondzalf? Of moet ik een fotograaf van de *Sun* bellen?’

‘Sgeen probleem. Komt wel goed. Tiff heeft me een draai om de oren gegeven met een rijlaars, meer niet.’

‘Heel gewoon dus.’

‘Gewoon genoeg, aye.’

Met zijn overgewicht en kalende hoofd maakte Matt Drennan een troosteloze indruk. Net als ik was hij een Schot, maar dat was dan ook de enige overeenkomst. Bijna tenminste. Als je hem nu zo zag, was het moeilijk voor te stellen dat hij en ik minder dan tien jaar geleden in hetzelfde elftal voor Arsenal speelden. Een gebroken been had een einde gemaakt aan zijn carrière toen hij nog maar negenentwintig was, maar toen had hij er wel al meer dan honderd voor de Gunners in geschoten en was hij uitgegroeid tot een held op Highbury. Zelfs nu juichte het publiek hem massaal toe als hij in het Emirates Stadium het veld opliep. Dat hebben die klootzakken voor mij nooit gedaan.

Zelfs de supporters van de Spurs mochten hem kennelijk, en dat wil heel wat zeggen. Nadat hij was gestopt, was zijn leven echter een goedkoop plaatjesboek geworden van uitstekend gedocumenteerde misère: drank, depressie, cocaïne- en Nurofenverslaving, drie maanden in de bak voor rijden onder invloed en zes maanden voor het mishandelen van een politieagent – dat laatste kon ik hem moeilijk kwalijk nemen – een flirt met Scientology, een korte, beschamende carrière in Hollywood, een faillissement, een gokschandaal, een vechtscheiding van zijn eerste vrouw en naar verluidt een tweede huwelijk dat aan het mislukken was. De laatste keer dat ik wat over hem had gehoord, was toen hij zich had laten inschrijven bij de Priory Clinic, voor een nieuwe poging alles weer op de rails te krijgen. Er was natuurlijk geen hond die geloofde dat hem dat zou lukken. Het was algemeen bekend dat Matt Drennan vaker in de afkickkliniek had gezeten dan een badhanddoek van Holiday Inn in een droogtrommel. Om al die redenen was Matt Drennan de enige voetballer die ik ooit had gekend met een autobiografie die de moeite van het lezen waard was en daar reken ik mijn eigen armzalige boek ook bij. Vergeleken bij hem had Syd Barrett veel weg van de voorganger van de Kerk van Schotland. Alles bij elkaar hield ik even veel van hem als – nou ja, niet even veel als van mijn zus, want ik spreek haar tegenwoordig niet zo vaak – als van iemand waar ik veel van hou.

‘Dus hoe gaat het met hem? Dat heb je nog niet gezegd.’

‘Didier Cassell? Niet goed. Helemaal niet goed. We zijn hem in ieder geval voor de rest van het seizoen kwijt, dat is een ding dat zeker is. En op het moment is de kans dat jij weer een wedstrijd speelt groter dan de kans dat hij weer speelt.’

Drennan knipperde met zijn ogen alsof hij er serieus over nadacht.

‘Jezus, ik zou er heel wat voor overhebben om nog een keer een heel seizoen te spelen.’

‘Wij allemaal, maat.’

‘Of alleen maar een finale van de FA CUP. Een mooie zonnige dag in mei. *Abide with me*. Wij tegen een fatsoenlijke tegenstander als Tottenham of Liverpool. De hele Wembley-toestand. Zoals het was voordat de Premier League en de buitenlanders en de tv van de hele zaak een spektakel hebben gemaakt.’

‘Ik weet het. Zo voel ik dat ook.’

‘Eigenlijk wil ik nog één keer de krant halen met een optreden op Wembley. En dan is het mooi geweest.’

‘Tuurlijk, Matt. Jij mag met een vol stadion het clublied zingen.’

‘Nee, serieus.’

Drennan bracht het glas whisky naar zijn mond, maar voordat het daar was, voerde ik een slimme tackle uit en transporteerde ik het glas uit de gevarezone.

‘Kom op, de auto staat voor de deur. Als ik je hier liet slapen, zou je alleen maar al mijn drank achteroverslaan en dan zou ik je met een kater de deur uit moeten schoppen, dus ik kan je maar het beste nu naar huis brengen, Matt. Of nog beter, ik kan je ook rechtstreeks naar de Priors brengen. Daar zijn we binnen een halfuur. Weet je wat, dan betaal ik de eerste week. Een laat kerstcadeautje van de ene Gooner voor de ander.’

‘Dat zou ik misschien wel willen, maar weet je, je mag daar niet lezen en je weet hoe het is met mij en met boeken. Ik verveel me te pletter als ik niets te lezen heb.’

Als om zijn woorden kracht bij te zetten wierp hij een blik op een opgerolde paperback in zijn jaszak, alsof hij wilde controleren of die er nog steeds zat.

‘Waarom doen ze dat? Dat je geen boeken mag hebben?’

‘Die klootzakken denken dat je niet uit je schulp kruipt en over je fucking problemen gaat praten. Alsof je daar beter van wordt. Ik probeer juist uit de buurt te blijven van mijn problemen en er niet met de botte kop tegenop te lopen. Bovendien moet ik naar huis, al was het maar om mijn diamant terug te krijgen. Hij viel op de grond toen Tiff mij een oplawaai gaf en de fucking hond dacht dat het een lekker snoepje was en heeft hem opgevreten. Dat beest is dol op snoepjes. Dus ik heb het stomme beest opgesloten in het schuurtje in de tuin, zodat de natuur zijn gang kan gaan, snap je? Ik hoop alleen maar dat er niemand zo stom is geweest om hem uit te laten. Die diamant kostte me zes rooien.’

Ik lachte. ‘Ik dacht dat ik bij London City alle shit over me heen kreeg.’

‘Precies.’ Drennan grijnsde en boerde toen hard. ‘Dat vind ik mooi,’ zei hij. Hij wees naar het schilderij en keek toen de kamer rond en

knikte goedkeurend. 'Ik vind ze allemaal mooi. Die hele flat. Je vriendin. Jij bent een slimme gozer, jongen, en je hebt je zaakjes goed voor elkaar. Ik ben jaloers op je, Scott. Maar ik gun het je ook. Na alles wat er is gebeurd, hè?'

'Kom op, domme lul. Ik breng je naar huis.'

'Neu,' zei Drennan. 'Ik loop wel naar King's Road en dan pak ik een taxi. Als ik mazzel heb, herkent de chauffeur me en krijg ik een gratis rit. Zo gaat het meestal.'

'En zo haal je de krant weer omdat je uit een of andere pub wordt gesmeten.' Ik pakte hem bij zijn arm. 'Ik breng je naar huis. Punt uit.'

Drennan bevrijdde zijn elleboog uit mijn greep met verrassend sterke vingers en schudde zijn hoofd. 'Blijf jij maar lekker hier met dat juffertje van je. Ik neem een taxi.'

'Rechtstreeks naar huis.'

'Dat beloof ik.'

'Ik kan in ieder geval een eindje met je meelopen,' zei ik.

Ik liep met Drennan mee naar King's Road en hield een taxi voor hem aan. Ik betaalde de chauffeur en toen ik Drennan hielp met instappen, schoof ik een paar honderd pond in zijn jaszak. Ik zou net het portier sluiten toen hij zich naar me toe keerde, mijn hand greep en er stevig in kneep. Er stonden tranen in zijn bleekblauwe ogen.

'Bedankt, maat.'

'Waarvoor?'

'Omdat je mijn maat bent, denk ik. Wat hebben mensen als jij en ik anders?'

'Daar hoeft je me niet voor te bedanken. Zeker jij niet, Matt.'

'Toch bedankt.'

'Oké, rot op naar huis voordat ik mijn viool ga halen.'

Er zat een man op het trottoir voor een pinautomaat. Ik gaf hem een briefje van twintig, al had ik hem tweehonderd moeten geven. Die kerel bij die pinautomaat was tenminste nuchter. Toen ik het geld in Drenno's zak stopte, wist ik dat dat fout was, net zo goed als ik wist dat het fout was dat ik hem niet zelf naar huis had gebracht, maar zo gaat het soms. Je vergeet hoe je moet omgaan met dronkenlappen. Je vergeet hoe zelfdestruïctief ze kunnen zijn. Vooral zuiplappen als Drenno.

Thuis trof ik Sonja in de keuken aan, bezig met de voorbereidingen voor het eten. Ze kon erg goed koken en had moussaka gemaakt die er heerlijk uitzag.

‘Is hij weer weg?’ vroeg ze.

‘Ja.’

Ik snoof de geur van de moussaka gretig op. ‘Daar hadden we Drenno wel wat van kunnen geven,’ zei ik. ‘Een beetje maagvulling was waarschijnlijk precies wat hij nodig had.’

‘Eten is niet wat hij nodig heeft,’ zei ze. ‘Ik ben blij dat hij vertrokken is.’

‘Jij zou hier degene met gevoelens van medeleven moeten zijn.’

‘Hoe kom je daarbij?’

‘Omdat jij psychiater bent. Ik dacht dat dat bij het beroep hoorde.’

‘Hm, mijn patiënten hebben geen medeleven nodig, maar begrip. Dat is wat anders. Drenno heeft geen medeleven nodig. En ik ben bang dat hij maar al te gemakkelijk te doorgronden is. Hij wil iets wat onmogelijk is. Hij wil de klok terugdraaien. Zijn problemen zijn opgelost op het moment dat hij dat inziet en zijn leven en gedrag daarnaar inricht. Net zoals jij hebt gedaan. Een klein kind kan zien wat er zal gebeuren als hij dat niet doet. Hij is een van die zeldzame mensen die zichzelf echt kapot willen maken. Een klassiek geval.’

‘Misschien heb je gelijk.’

‘Natuurlijk heb ik gelijk. Ik ben arts.’

‘Je zegt het.’ Ik sloeg mijn armen om haar heen. ‘Maar voor mij ben je de mooiste voetbalvrouw die ik ooit heb gezien.’

‘Dat zal ik maar als een compliment beschouwen, al gaat wat mij betreft iedere vergelijking met Coleen Rooney mank.’

‘Ik geloof niet dat Coleen Rooney mank is.’